

45. Munkarna.

KY, Ingvaldsby. Svenssons saml. 6,77.

Sj. Weckström, f. 1822 (lärt visan av sin mor). Uppt. A. P. Svensson.

1. Där gingo tre munkar allt utmed
en rå,
argare skalkar man aldrig såg.
 2. Den ena var lång, den andra var
kort,
den tredje var vindögd och stygger att
se.
 3. Där mött dem en bonde allt uppå
en ås.
»Hör du, arme bonde, vad vi dig tälja
må:
 4. Vår bisp sitter fängslad i hund-
turkaland,
o, giv oss en penning att lösa hans band.»
 5. »Ej penning jag haver, ty fogden
tog den,
min ko och min kalv, min dotter ock
med.»
 6. »Betänk på din själ, o du syndare
led,
att du icke råkar i skärselden ned.
 7. Och därför en penning du åt oss
giv,
att vi månde läsa böner för dig.»
 8. »Om bispnen är fängslad i hund-
turkaland,
så gån I till kungen, er guld giver han.»
 9. »Vi komma från påven, ej kungen
förmår
att giva ett löfte att lösa vår bisp.
 10. Och därför så bedje vi bondeman
god,
giv oss då mat att stärka vårt mod.
 11. Men giver du ej, skall dig fanden
ta,
ej mer skall du skåda helgona.»
 12. Så togo de bonden i rocken i hast,
den ena han slog, den andra band fast.
 13. Den tredje han kände från topp
och till tå,
han frågte: »Hur må denna bonde må?
 14. Vi viljom med honom ej illa fara,
vi skola hans rygg här icke spara.»
 15. De lade den bonden på vägen ned,
de piskade honom efter herrars sed.
 16. De togo alla kläderna av hans
kropp,
de kastade honom i enebusk opp.
 17. Och bonden han skrek för pina
och dö:
»Eder kåpa skall jag väl måla röd.»
 18. »Och skrik du bonde bäst du vill,
dina kläder höra oss dock till.»
-